

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Добри Немировъ

Моятъ дѣдо

(Изъ втория непечатанъ томъ „Когато бѣхъ малъкъ“)

Много пжти ми се е случвало да разказвамъ за моя дѣдо, и все пакъ мисля, че не съмъ казвалъ най-важното за него. Въ сжщностъ дѣдо е нѣщо много по-сложно, отколкото можете да си го представите, когато го виждате да крачи съ тънките си дълги крака изъ улицата. Не е като всичките. Въ него има и радостъ и скръбъ, и злоба, и доброта, и хитростъ, и наивностъ — всичко въ двойна мѣра. Липсва му само разумността и мъдростта на хората отъ неговата възраст.

— О, мамо, я вижъ, дѣдо носи пѣпешъ! — викамъ азъ, като го посрѣщамъ на вратата, зарадванъ до скачане. Едва съмъ изразилъ възторга си, и той, кипналъ изведнажъ, дига нагоре пѣпеша и силно го плъосва о земята. — Картината на пѣпеша ви е ясна.

— На ти пѣпешъ — яжъ! — сподавено изрѣмжава той.

— Ха-де, ха-де, — го смърря мамо. — Умрѣли сж хората за твоя пѣпешъ!

Безъ да каже дума повече, той сѣда на одъра предъ градинката и мълчи. Малко по малко му минува яда, но безполезно. Пѣпешътъ лежи предъ него прѣснатъ — разлѣнъ и размазанъ. За ядене и дума не може да става.